

Ensimmäinen sunnuntai loppiaisesta

Herran kaste

Loppiaista seuraavat sunnuntait avaavat Jumalan Pojan ihmiseksi tulemisen suurta salaisuutta. Niistä ensimmäisenä Herra Jeesus vihkiytyy tehtäväänsä. Hänestä tulee Herran kärsivä palvelija, Jumalan Karitsa, joka on tie Luvattuun maahan ja paratiisin portti.

Jordan-virta pysähtyy juoksustaan, kun liitonarkkua kantavat papit astuvat veteen. Näin siksi, että liitonarkku on Jumalan läsnäolon erityinen merkki (Joos. 3). Sen sisällä ovat laintaulut, mannanruokku ja Aaronin sauva. Telttamajassa samoin kuin Jerusalemin temppelessä Jumala armahtaa kansaansa kerubien siipien varjostamalta liitonarkun kannelta.

Jordanin vastarannalta alkaa Luvattu maa. Tiedustelijoiden kantama, jättimäinen rypäleterttu osoittaa sen paratiisillisen vehreyden. Jordan-virta muodostaa autiomaan ja Luvatun maan rajan. Samalla se esittää Vanhan ja Uuden liiton sekä tämän ja tulevan ajan välistä rajaa (4. Moos. 13-14).

Virtaan kasteelle astunut Herra Jeesus yhdistää itsensä Vanhan ja Uuden liiton. Johannes Kastaja seisoo - niin kuin evankelista Johannes muistuttaa (1:28; 10:40) - Jordanin tuolla puolen. Kristillisen kuvaperinteen enkelit taas seisovat Jordanin tällä eli Luvatun maan puolella ja pitelevät käsissään Herralle annettavia paratiisivaatteita.

Herra Jeesus torjuu Kastajan estelyn ja tahtoo heidän yhdessä täyttävän kaiken vanhurskauden. Tämä tarkoittaa sitä, että Johanneksessa ruumiillistuvat Mooseksen laki ja profeetat eli vanhurskauden tie (Matt. 21:32). Sillä tiellä jokaisen on tunnustettava syntinsä ja otettava vastaan kaste parannukseen. Herra Jeesus Kristus tunnustaa omakseen kansansa ja kaikkien kansojen, siis meidän jokaisen synnit. Hän itse on synnitön. Näin Hän harjoittaa Aaronin pappeutta. Jeesus Kristus rukoulee itkien - niin kuin Heprealaiskirje sanoo - ja huutaa avukseen Häntä, jolla on valta pelastaa kuolemasta. Uhririkous kuultiin, koska Hän taipui Jumalan tahtoon. Vaikka Hän oli Poika, Hän joutui kärsimyksissä oppimaan, mitä on kuuliaisuus. Täydelliseksi tultuaan Kristus on ikuisen pelastuksen tuoja kaikille, jotka ovat Hänelle kuuliaisina, ja siksi Jumalan asettama ylipappi Melkisedekin tavalla (Hepr. 5:1-10).

Upottautuessaan Jordaniin Jeesus ennakoi omaa kuolemaansa. Hänestä tulee Herran kärsivä palvelija, joka ottaa kantaakseen ihmisten pahat teot, ja Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin. Pyhä Kolmiyseys tunnustautuu Herraan Kristukseen, kun Hän nousee vedestä. Näin Hänestä tulee Jumalan armoistuin,

uusi mannanruokku eli elämän leipä, tosi viinipuu ja paratiisin portti.

Jokainen kaste on jäsentymistä Kristuksen kasteeseen ja - Lutheria lainaten - ryökimistä siihen, kasvamista Häneen, joka on tosi viinipuu. Häneen uskovaalla on pääsy täydelliseen Luvattuun maahan eli paratiisiin.

Päivittäinen raamatunluku:

Ps. 89:19-22, 27-30

Su: Jes. 42:1-4, Tit. 3:4-7, Matt. 3:13-17

Ma: 1. Joh. 5:6-12 / Jes. 63:7,9-12

Ti: Joh. 1:29-34 / Ap.t. 8:26-39

Ke: Jes. 61:10-11 / Matt. 3:11-12

To: Luuk. 3:15-17 / 1. Moos. 8:1-4; 9:12-17

Pe: Gal. 3:23-29 / Ps. 73:23-28

La: Jes. 61:1-3 / Kol. 2:11-15

Virsirukous:

Kun kasteen Jordan-virrassa myös Jeesus otti vastaan, vanhurskautta kaikkea hän täytti ainoastaan.

Hän meille kasteen asetti puhtaiksi tullaksemme, verellään meidät pelasti taivaaseen päästäksemme.

Silmämme näkee kasteessa vain vettä paljaaltansa, vaan sana Hengen voimassa on siinä veden kanssa. Uskossa meidät kätketään Kristuksen pyhään vereen ja kaikki synti heitetään syvälle armon mereen.
214: 1,2